

عنوان مقاله:

در کارگاه آفرینش

محل انتشار:

همایش بین المللی اقبال و دنیای ما (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

رقیه کاظمی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه علوم پزشکی اردبیل

خلاصه مقاله:

اقبال از جمله متفکرانی است که نگاهی ویژه به انسان دارد. انسان مورد نظر و ایده آل اقبال کسی است که نیروی لایزال الهی را که در نهادش به ودیعه گذاشته است به فعل رسانده است. زن نیز در وجودش کاشته شده است درواقع آوار آفتاب است که باید از مشرق جانش بدمددر جویبار کوچک وجودش، بحری بیکران نهاده شده و وظیفه او تبدیل این جوی کوچک دریایی عظیم است. در شعر اقبال انسان نسبت به همه موجودات عالم برتری دارد و در واقع بزرگ ترین رمز آفرینش خود انسان است. چنین انسانی متصف به صفات الهی است و همدستی در آفرینش دارد و چون خدا می آفریند. شراره های وجود انسان مطلوب اقبال، خورشید وار می درخشد و در استعداد خلاش حیاتی نو مکنون است او باسرنوشت می ستیزد و آن را به بند می کشد چرا که نقش حق دارد و جهان تخجیر است و تقدیر با تدابیر او عنان به عنان می رود ، توانایی آن را دارد که در صورت عدم سازگاری جهان با او به مبارزه با مواد برخیزد و بنیاد موجودات را به هم می زد گردش ایام را برهم بزند تا روزگاری نو و سازگار با اهداف خویش بیافریند.

کلمات کلیدی:

اقبال، انسان، آفرینش، جهان اقبال از جمله متفکرانی است که نگاهی ویژه به انسان دارد. انسان مورد نظر و ایده آل اقبال کسی است که نیروی لایزال الهی را که در نهاد مشورتی گذاشته است ایفل رسانده است

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/770827>

